

лици и малката ловджийска глота премина съ шумъ и смѣхъ тритѣ дворчета, заградени между преднитѣ крепостни кули, изпълни цѣлия пѣть, който се изкачваше къмъ палата, съ конски тропотъ и кучешки лай. Най-напредъ препускаше съ леко отпуснати юзди царкинята, следъ нея следваха Белотовата дъщеря Белослава, бояринъ Добромиръ, синъ на покойния протовестияръ Сеславъ, страторъ Бойко и дъщерята на великия логотетъ Николица — Люляна.

Като стигнаха предъ палата, Мария чевръсто скочи, безъ да се подпре връзъ ржката на притеклия се прислужникъ, подаде му копието, лѣка и колчана, който висѣше окаченъ надъ лѣвото ѝ бедро. Следъ това отпусна крагуя, който стоеше неподвижно закрепенъ на лѣвата ѝ ржка, забилъ нокти въ скъпата кожена ржкавица. Ала въ мига, когато разкопчваше халката, съ която синджирчето на птицата се придържаше къмъ гривната ѝ, крагуятъ внезапно разпери мощни криле, издигна се въ въздуха, кацна върху клона на единъ салкъмъ.

— Шико! — извика гнѣвно девойката — Тука! Шико! Тука! По-скоро!

Ала крагуятъ я гледаше спокойно съ кржглитѣ си блѣскави очи и не помръдваше. Добромиръ и страторъ Бойко почнаха да го зоватъ и да му се заканватъ. На това птицата отвърна съ политване още по-нависоко, върху най-горния клонъ на дървото.

Мария заржча веднага да ѝ донесатъ паничката съ храната. Помами крагуя, но той пакъ не помръдна.

Свѣтлото ѝ лице порозовѣ отъ ядъ, голѣмитѣ ѝ сини очи станаха зли и тъмно сиви, както ставаха на Калояна, когато бѣше гнѣвненъ.

Тя тропна съ кракъ.

— Шико!

Крагуятъ разпери криле, повъртѣ се малко надъ главата ѝ, следъ това кацна върху чернитѣ оголени клони на една череша. Царкинята го последва съ различни позовавания, ту строги и заповѣдни, ту нѣжни и галещи. Белослава, Добромиръ, Люляна, нѣколко прислужници, кра-